

حقیقت عریان پس از تحقیر تاریخی در خانه

وقتشه، وقتشه رفتن

میعاد نیک

خبرنگار

تمام رؤیاهایی که فدراسیون والیبالی برای خود ساخته و پرداخته بود، یکباره به باد فنا رفت تا این تیم ملی والیبالی زاین باشد که در عین نابوری و در کمال شایستگی، جام بیست و دوم را از ارومیة ایران به توکیو می برد و تلخی شکست ۲ سال گذشته مقابل تیم بهروز عطایی را با یک انتقام سخت و سهمگین، به شیرینی عسل تبدیل می کند.

رقابت های قهرمانی آسیا نشان داد سطح والیبالی ایران آن چیزی که برخی طیف های فکری نزدیک به برخی جریانات خاص نشان می دهند نیست و باز هم برگشته ایم به همان زمان دور و تاریکی که گرفتن یک ست از امثال ژاپن هم برای مان یک آرزو بوده؛ بازگشتی چند هزار فرسخی به عقب فقط به دلیل تصمیمات غیر کارشناسانه و کوتاه بینانه ای که روی آن تار عنکبوت بسته است.

کیفیت نازل فنی و سطح تکنیکی واقعی بهروز عطایی و شاگردانش که پس از ناکامی در کسب حتی یک ست از چشم بادامی ها و قفل شدن روی امتیاز ۲۰ در هر دست، مشخص شده

اما اتفاقات سالن غدیر شهر ارومیه نشان داد که بین والیبالی و عامه مردم آن هم در پایتخت والیبالی و در شهری که آجرهای ساختمان هایش هم بوی توپ و تور می دهند، فاصله ای افتاده به اندازه ابعاد دریاچه خشکیده ارومیه. تمجید بی امان از سعید معروف در کنایه به سطح تیم ملی، فریادهای تند و تیز «حیا کن، رها کن» علیه بهروز عطایی و تشویق عجیب و تیغ دار تیم ملی والیبالی زاین توسط اهالی ارومیه، حقیقت را به شکلی عریان و واضح به روی مسئولان فدراسیون و سرمربی و بازیکنان تیم ملی قی می کند که چقدر این نسل تیم ملی از آن نسل طلایی خولیو و لاسکو و اسلوبودان کوچا، دورتر و نجسبتر و دوست نداشتنی تر شده است.

تردید نیست که در این فاصله طولانی بین مردم و تیم ملی، تصمیمات خودسرانه، خودکامه جویانه و بی اساس مسئولین فدراسیون والیبالی و در رأس آن هم محمدرضا داورزنی رئیس فدراسیون نقش اساسی را ایفا کرده، رئیسی که پس از تحقیر تاریخی تیمش در خاک ایران، حاضر به پاسخگویی برای رسانه ها نیست و می گوید: «الان وقت حرف

نیست، وقت عمله!» اینکه محمدرضا داورزنی کدام عمل را می گوید را کسی نمی داند. مگر اصلاً جایی هم برای عمل کردن مانده؟ فدراسیون والیبالی در این سال ها هیچ کاری نکرده که بعد از سنوات لایزال ریاست، داورزنی مدعی شده تازه وقت عمل رسیده؟ ادعای رئیس فدراسیون تبدیل به یک دوراهی منتهی به عدم شده؛ یا ایشان تاکنون اساساً کار نکرده اند و یا تازه یادشان افتاده بروند و کار را جمع کنند!

از هر طرف که به این دوراهی نگاه کنیم، محتوم به فنا است. گریزی از این واقعیت نیست که دوران هزینه کردن از یک جمله یا یک دستور مدت هاست گذشته و فدراسیون والیبالی به هوای تازه ای نیاز دارد تا از این تارهای در هم تنیده شده رهایی پیدا کند. یک رهایی واقعی از هر نظر و در هر زمینه ای؛ از اجرایی و اداری فدراسیون تا کادرفنی تیم های ملی. پس از این شکست اما نمی توان از نقش غیرقابل انکار بهروز عطایی هم به سادگی گذشت. یک مربی که با تکیه و وطنی برای بها دادن به سرمربیان ایرانی به تیم ملی آمد اما پس از یک شوک کوتاه مثبت، عیار

واقعی سرمربیگری اش را به حدی تیره و تار نشان داد که شاید اگر یک تفکر سالم و سیستم صحیح در رأس کار داشته باشیم، تا مدت ها کسی سمت مربی داخلی نرود. بر کس پوشیده نیست که سطح بازیکنان تیم ملی والیبالی ایران از سطح یک مربی ایرانی که تیمش در فینال لیگ برتر کشورمان هم به مقام قهرمانی نرسیده و شکست خورده، بالاتر است. بنابراین ساده انگارانه است اگر فکر کنیم بازیکنانی در سطح عبادی پور و موسوی، درکی کمتر از این کادرفنی از والیبالی و تیم ملی و شرایط مسابقات و رویدادهای پیش رو خواهند داشت. شاید ویدیوی تلخ سلفی گرفتن ها و خنده های بهروز عطایی پس از تحقیر حسرت برانگیز در خانه در پشت صحنه سالن، آن هم در شرایطی که نوجوانان عاشق ارومیه ای در حال اشک ریختن پس از ایصال شدن غرور ملی شان بوده اند، گواهی بر تمامی این مدعاست که دیگر رسیده وقت رفتن، دیگر فرصتی برای تکرار اشتباهات نیست و ثوبت خداحافظی خیلی ها رسیده؛ حتی شما دوست عزیز!

مرور کارنامه سرمربیان سابق والیبالی ایران

روزگار جوانی

والیبالی ایران اوایل دهه گذشته میلادی جایش را در خانه مردم باز کرد و تبدیل به ورزشی شد که در آسیا و جهان حرف برای گفتن دارد. از آن سال ها زمان زیادی می گذرد و مدیران ورزش کاری برای ارتقای سطح دانش مربیان بومی این رشته نکردند. نتیجه این اتفاق

می شد، صعود کند. تیم با کوچا در مرحله نهایی به رتبه پنجم رسید اما سعید معروف که آن روزها دوران اوج خودش را سپری می کرد از سوی کمیته برگزاری مسابقات به عنوان بهترین پاسور انتخاب شد. دومین گام کوچا با والیبالی ایران رقابت های قهرمانی مردان جهان ۲۰۱۴ بود که به میزبانی کشور لهستان برگزار شد. تیم ملی با کوچا در آن تورنمنت هم به مانند لیگ جهانی نمایش درخشانی داشت و برای اولین بار در تاریخ به رتبه ششم رقابت های قهرمانی جهان رسید. نتیجه ای که باورش برای بسیاری از هواداران والیبالی در کشورمان سخت بود. تیم پس از بازی های قهرمانی جهان از ایران به لهستان بازنگشت. بلکه برای حضور در بازی های آسیایی ۲۰۱۴ اینچئون کره جنوبی به این کشور رفت. تیم کشورمان در دوره گذشته این بازی ها در سال ۲۰۱۰ که در شهر گوانگجو چین برگزار می شد با شکست مقابل ژاپن در بازی نهایی به مقام نایب قهرمانی رسیده بود اما در سال ۲۰۱۴ با تکیه بر ستاره هایی مانند سعید معروف، شهرام محمودی، سیدمحمد موسوی و... موفق شد با وجود خستگی در رقابت های جهانی لهستان به مدال طلای بازی های آسیایی ۲۰۱۴ برسد و تاریخ ساز شود. بدین ترتیب بازی های ملی والیبالی در سال ۲۰۱۴ برای والیبالی ایران با رؤیایی ترین شکل ممکن به پایان رسید و تیم پس از دوری دو ماهه بالاخره به ایران بازگشت. پس از آن و با آغاز سال ۲۰۱۵ اما تیم کوچا در

سراسرینی سقوط قرار گرفت به گونه ای که در لیگ جهانی سال ۲۰۱۵ موفق نشد نتیجه مطلوبی را کسب کند و پس از آن هم در جام جهانی ۲۰۱۵ که شهریورماه سال ۱۳۹۴ به میزبانی شهرهای مختلف کشور ژاپن برگزار شد، ناکام ماند و در نهایت او هم پس از پایان این رقابت ها و بازگشت تیم ملی به ایران با فدراسیون قطع همکاری کرد و به کشورش بازگشت. کوچا تنها ۲ سال هدایت تیم ملی ایران را بر عهده داشت. سال هایی که دو نیمه متفاوت داشت؛ نیمه اول سرشار از موفقیت و کسب نتایج درخشان بود و نیمه دوم اما شکست و ناکامی بود.

رائول لوزانو

محمدرضا داورزنی و تیم مدیریتی اش پس از قطع همکاری با کوچا برای انتخاب سرمربی جدید در سال حساس ۱۳۹۵ که والیبالی ایران تورنمنت های حساسی مانند رقابت های انتخابی المپیک ریو ۲۰۱۶ که خردادماه ۹۵ به میزبانی شهر توکیو برگزار می شد را پیش رو داشت، بار دیگر و پس از گذشت دو سال به آرژانتین بازگشت اما این بار رائول لوزانو که سابقه هدایت تیم های ملی لهستان و اسپانیا را در کارنامه داشت، به عنوان سرمربی جدید تیم ملی والیبالی ایران انتخاب کرد. تمرینات تیم در آن سال به واسطه در پیش بودن رقابت های المپیک در توکیو خیلی زودتر از حد معمول آغاز شد. تیم اواخر شهریورماه به ژاپن رفت و از

ناکامی تلخ تیم ملی والیبالی در بازی نهایی رقابت های قهرمانی آسیا مقابل ژاپن بود. تیمی که تا چند سال پیش به راحتی از سد ژاپن عبور می کرد حالا در مدت زمان کمتر از دو ماه، دوبار و در تورنمنت های مهم بازی را بدون برنده شدن در حتی یک ست به رقیب

روزهای ابتدایی خرداد ماه کارش را برای شکست طلسم ۵۲ ساله عدم صعود به بازی های المپیک آغاز کرد. تیم با لاسکو رؤیایی پیش می رفت، مردان والیبالی ایران در این بازی ها با کسب ۶ پیروزی و تنها یک شکست مقابل تیم ملی والیبالی فرانسه که آن زمان شرایط فوق العاده ای داشت، سهمیه حضور در بازی های المپیک تابستانی ریو ۲۰۱۶ را کسب کرد و طلسم عدم صعود والیبالی به مهم ترین تورنمنت ورزشی جهان را شکست. لوزانو علاوه بر المپیک در لیگ جهانی هم شرکت کرد که موفق نشد نتیجه مطلوبی را کسب کند و به مرحله نهایی برسد. پس از اتمام کار ایران در لیگ جهانی ۲۰۱۶، ثوبت به المپیک رسید. تورنمنتی که برای والیبالی ایران از بازی با آرژانتینی که هدایتش را خولیو و لاسکو برعهده داشت، آغاز می شد. مسابقاتی که تیم با نتیجه ۳ بر صفر به سود استاد سابق آلبی سلسته به پایان رسید. تیم ایران در دومین بازی اش با نتیجه نزدیک ۳ بر ۲ و در جدالی که حاشیه های بسیاری داشت، مقابل لهستان شکست خورد. شاگردان لوزانو دو بازی بعدی خودش مقابل مصر و کوبا را با پیروزی پشت سر گذاشتند و در آخرین بازی مقابل روسیه شکست خوردند. در نهایت پسران لوزانو با قرار گرفتن در رتبه چهارم جدول در اولین حضورشان در المپیک به مرحله یک چهارم نهایی صعود کردند. طبق قرعه والیبالی ایران در یک چهارم نهایی باید مقابل ایتالیایی که در آن دوره روزهای

فوق العاده ای را سپری می کرد و در نهایت هم به مقام دوم بازی های رسید، قرار گرفتند و در نهایت با نتیجه ۳ بر یک شکست خوردند و از صعود به مرحله نیمه نهایی بازماندند و در رده بندی نهایی به مقام پنجم رسیدند. پس از پایان بازی ها قرارداد لوزانو با تیم ملی تمدید نشد تا او هم پس از یک سال حضور روی نیمکت ایران و برآورده کردن آرزوی والیبالی ها به کشورش بازگردد.

ایگور کولاکوویچ

پس از اتمام بازی های ریو و قطع همکاری با لوزانو فدراسیون والیبالی به دنبال یک گزینه مناسب بود. فدراسیون پس از جست و جوی های فراوان با ایگور کولاکوویچ سرمربی نسل طلایی والیبالی صربستان برای یک قرارداد ۴ ساله و تا پایان بازی های المپیک تابستانی توکیو ۲۰۲۰ به توافق رسید. ایگور در مدت زمانی که هدایت تیم ملی والیبالی را برعهده داشت موفق شد اولین مدال جهانی کشورمان را در تورنمنت جام قهرمانان بزرگ جهان به دست آورد. تیم تحت هدایت کولاکوویچ با پیروزی ۳ بر ۲ مقابل خروس ها در روز آخر تورنمنت به مقام سوم و مدال برنز رقابت ها رسید. در سال ۲۰۱۸ هم تیم رقابت های قهرمانی جهان و بازی های آسیایی جاکارتا را پیش رو داشت. ایران با کولاکوویچ در بازی های آسیایی موفق شد مدال طلای اینچئون را بار دیگر تکرار کند و در رقابت های قهرمانی جهان هم به رتبه

ولادیمیر آکتو

در ماه های پایانی سال ۲۰۱۹ میلادی شیوع ویروس کرونا از چین آغاز شد و در ماه های ابتدایی سال ۲۰۲۰ به سراسر جهان سرایت کرد. به گونه ای که کشورها در قرنطینه قرار گرفتند و نهادهای بین المللی ورزش از جمله کمیته بین المللی المپیک هم بازی های المپیک توکیو را پس از مشورت با ژاپن برای یک سال به تعویق انداخت. اتفاقی که باعث شد محمدرضا داورزنی قرارداد کولاکوویچ را که در تابستان ۲۰۲۰ به پایان رسیده بود تمدید نکند. پس از آن فدراسیون برای هدایت والیبالی کشورمان در المپیک با گزینه های متعددی مذاکره کرد و در نهایت در زمستان با ولادیمیر آکتو سرمربی تیم ملی والیبالی روسیه در بازی های المپیک ۲۰۱۲ لندن که در آن زمان تحت قرارداد باشگاه زیت کاران روسیه بود برای هدایت تیم در لیگ ملت های والیبالی ۲۰۲۱ و المپیک توکیو به توافق سه ماهه رسید. با اتمام فصل باشگاهی در روسیه آکتو به ایران آمد اما نتیجه کار به غایت بد و نومیدکننده بود. نتیجه نامطلوب در رقابت های لیگ ملت های والیبالی و همچنین شکست مقابل ژاپن در مرحله گروهی المپیک و عدم صعود به مرحله یک چهارم نهایی باعث شد آکتو به ایران بازنگردد و از ژاپن به طور مستقیم به روسیه برود. بدین ترتیب پرونده حضور سرمربیان خارجی در تیم ملی والیبالی ایران بسته شد و محمدرضا داورزنی بهروز عطایی را برای هدایت تیم در رقابت های قهرمانی آسیا که به فاصله کوتاهی نسبت به المپیک، به میزبانی شهر چیبا ژاپن برگزار می شد، انتخاب کرد؛ انتخابی که البته در نهایت به نتیجه نرسید.

سنتی اش واگذار کرده. ناکامی تلخی که با وجود مربی ایرانی روی نیمکت ایران تلخی اش گزنده تر است. مرور اتفاقات یک دهه اخیر والیبالی ایران و کارنامه مربیان اخیر که روی این نیمکت نشسته اند، یک مقایسه عینی و واقعی میان عملکرد نیمکت های ایران است.

امیررضا همایون

خبرنگار

خولیو و لاسکو

بامداد ۱۵ فروردین ۱۳۹۰ والیبالی ایران دچار تحول شد. این تاریخ مربوط به نخستین پرواز خولیو و لاسکو آرژانتینی سرمربی تیم ملی رؤیایی ایتالیا در دهه ۱۹۹۰ بود که تقریباً به تمام افتخارات ممکن با لاسکو رسید. مرد با تجربه آرژانتینی در بدو ورود به ایران قول داد که والیبالی هم مانند فوتبال جایش را در خانه مردم باز کند. مدت زمان زیادی برای تحقق وعده و لاسکو لازم نبود و سرمربی با تجربه اهل امریکا جنوبی خیلی زود وعده اش را محقق کرد. مهم ترین افتخار و لاسکو در ۳ سالی که هدایت تیم ملی والیبالی ایران را برعهده داشت، کسب ۲ عنوان قهرمانی آسیا در سال های ۲۰۱۱ و ۲۰۱۳ و همچنین صعود به مرحله گروهی لیگ ملت های والیبالی ۲۰۱۳ بود. مهم ترین ناکامی و لاسکو با والیبالی ایران اما در رقابت های انتخابی المپیک ۲۰۱۲ لندن رقم خورد. جایی که تیم ایران موفق نشد مقابل استرالیا به پیروزی برسد و از صعود به مهم ترین تورنمنت ورزشی جهان بازماند. مرد آرژانتینی در ابتدای سال ۲۰۱۴ میلادی با این دلیل که می خواهد به تیم ملی کشورش کمک کند، قراردادش با فدراسیون والیبالی ایران را تمدید نکرد و تهران را در میان بهت و حیرت طرفداران این رشته به مقصد بوینس آیرس آرژانتین ترک کرد تا روزهای خوش والیبالی ایران با خولیو و لاسکو دوست داشتنی به پایان برسد. و لاسکو تا سال ۲۰۱۱ تا ۲۰۱۴ در والیبالی ایران حضور داشت و هدایت تیم ملی والیبالی ایران را برعهده داشت.

اسلوبودان کوچا

پس از رفتن و لاسکو از ایران فدراسیون والیبالی و در رأس آن محمدرضا داورزنی با اسلوبودان کوچا سرمربی جوان صربستانی که یکی از شاگردان و لاسکو بود برای هدایت تیم ملی کشورمان به توافق رسید. کار کوچا در والیبالی ایران با پیش بردن خانه ای که و لاسکو ساخته بود، آغاز شد. تیمی که به خوبی از عهده هدایتش بر آمد و او نیز مال را در ابتدای راه به افتخارات زیادی رساند. مهم ترین افتخارات کوچا با والیبالی ایران پیروزی مقابل تیم ملی برزیل که آن زمان رزنده بزرگ را روی نیمکتش داشت، بود. والیبالی ایران با توجه به نمایش خوبی که در لیگ جهانی سال ۲۰۱۴ داشت، موفق شد برای اولین بار در تاریخ به مرحله نهایی مسابقات که در آن سال به میزبانی شهر فلورانس ایتالیا برگزار

